

Mladý Smolivec

Kraj: Plzeňský

Správní obvod: Nepomuk

Nadmořská výška: 514 m n. m.

Počet obyvatel: 654

Adresa URL: www.mladysmolivec.cz

Okres: Plzeň-jih

GPS souřadnice: 49.506304N, 13.735286E

První pís. zmínka: 1414 (610 let)

PSČ: 335 01

Historie obce Mladý Smolivec

"Hospodářské centrum" Pět sdružených vsí bylo po dlouhou dobu typickými poddanskými sídly. Žádná z nich nebyla nikdy dominantní ostatním. Jejich seskupení je odrazem novodobé potřeby vyplývající ze změny charakteru zemědělské výroby. Mezi léty 1950 až 1960 se pod vlivem konkrétních osob a okolností soustředilo organizační centrum nového zemědělského hospodářského celku do Mladého Smolivce. Sloučení samosprávy umožnilo soustředění větších prostředků při investičních i společenských akcích. Prehistorie Ze zpráv o osídlení Podbrdsko a Brdského pohoří budeme popisovat pouze doklady o slovanském osídlení. Ve vyčerpávajícím díle badatele Bedřicha Dubského "Pravěk Jižních Čech" je mnoho nálezů, které dokumentují slovanská hradiště a pohřby v povodí Lomnice a Skalice již v 7. stol. Jmenovitě je uvedeno naleziště v nedalekých Kocelovicích a mohyly budislavské poblíž cesty k Přebudovu a v Mladém Smolivci, prozkoumané Hykešem a Siblíkem. Početnější a pojmenovaný kmen Božešiců z Počápel u Březnice odvozuje badatel Pekař z Listiny vyšehradské z 9. stol., kde jsou vyjmenovány staré české kraje. Geografické hranice tohoto kmenového území jsou vymezeny tokem Úslavy, vrcholem Třemšína až k řece Vltavě. Na jihu pak zahrnuje Blatensko, Strakonicko až po Písek. Někteří badatelé předpokládají spřízněnost tohoto rodu se Slavníkovci. Roztroušené obyvatelstvo v brdské krajině a na jihu Čech bylo reprezentováno hradem Prácheň s křesťanským kostelíkem sv. Klimenta, ležícím na kopci poblíž dnešních Horažďovic. Založen byl dle pověsti knížetem Bořivojem I. Můžeme tedy soudit, že osídlování Podbrdsko postupovalo pozvolna, zatímco ve Středních čechách už přemyslovská knížata řešila vznik Českého státu a s tím související vztahy vzájemné i mezinárodní. Také na západním okraji Brd už stará Plzeň fungovala jako město se složitou společenskou strukturou. Za prokázané lze rovněž pokládat, že kmen Buziců postupně osidloval podbrdskou oblast proti proudu říčky Vlčavy. Ovládli postupně celý prostor mezi Březnicí, Rožmitálem, přes Teslíny až po Poříčí, které založili jako ves. Dalimilova kronika již vypráví, jak příslušník jejich rodu Dětrich získal erb s kančí hlavou. Dochované písemné záznamy z pozdější doby pak útržkovitě zachycují jednotlivé představitele jako pány z Rožmitálu - Jaroslava z let 1193, jeho syny Budislava a Heřmana (v letech 1257 a 1274). Písemně je rovněž doloženo, že Rožmitálští roku 1239 prodali ves Poříčí a přilehlé okolí klášteru Kladruby, a to skoro 60 roků před založením nové Plzně. Jméno Budislava z Rožmitálu zajímavě rezonuje se vsí Budislavice. Navíc i další Budislav (syn Protivův) prokazatelně držel tvrz a ves Čížkov ještě v letech 1310 - 1318. Třemšín Zvlášť významná je pro nás historie hradu Třemšín. Pánům z Třemšína náš region, nebo alespoň jeho část, nesporně patřil. Výstavba hradu je datována do doby kolem roku 1200. Bohužel jména jeho vlastníků nejsou dlouho písemně doložena. První známý pán na Třemšíně je až Beneš z Třemšína, který zde pobýval v roce 1349. Po něm následovali Hroch

(1389) se syny Jodokem a Heršem. Roku 1398 přikoupili k Třemšínu ves Zámlyní. Koncem 14.st. je citován Diviš z Třemšína. Po jeho smrti nastává chaotický vývoj. Král Václav IV. daroval panství jako odúmrť Janu Zajíci. Pak se znovu objevuje původní majitel Jodok. Následuje další majitel Hroch z Maršovic. V době husitské revoluce znovu sedí na Třemšíně Jan Zajíc zanícený odpůrce kalicha, ten vyhlašuje válku hnutí podobojí. Odplaty se dočkal r.1424, když husité hrad dobili a zpustošili. Poslední zpráva udává Mikuláše Vepře pána Třemšínského jako patrona kostela hvoždňského v letech 1436 - 1446. Pak už hrad nebyl obýván. Noví majitelé se usídlili na Rožmitále. O okrajové vsi i lesy se podělili sousedé. Petr Zmrzlík pán ze Lnář určitě nebojoval v husitském vojsku (1427 před Plzní) zbytečně. Rychle se orientoval, 28.11.1455 se připojil k Lize zelenohorské proti Jiřímu z Poděbrad. Kromě mnoha vsí získal v té době i Budislavice a Dožice. Zpustlý hrad Třemšín se pokusil obnovit Zdeněk Lev z Rožmitálu roku 1528. Získal povolení krále Ferdinanda I. ,ale z finančních důvodů ze záměru sešlo. Naopak zadlužené panství rožmitálské musel prodat Floriánu Grispekovi. Ti vedli dlouhé spory se sousedy o hranice panství. Třemšínu se nevěnovali. Za svoji účast ve stavovském povstání jim po Bílé Hoře byl zabaven veškerý majetek. Ferdinand II. daroval panství r.1623 pražskému arcibiskupství. Osud hradu Třemšína byl dokonán po roce 1793, kdy se stal arcibiskupem V.F.Salm. Velmi si oblíbil zdejší krajinu. Návrší Třemšína nechal v duchu romantismu upravit do parkové podoby. Hradní trosky byly odstraněny, vybudovány procházkové chodníky a altánky. Stromy bránící rozhledu vykáceny. Stavovské povstání - bitva na VražděNáboženský vliv hnutí podobojí přetrvával, fary v době předbělohorské drželi kněží kališní. Když se ujal po svém tchánovi Zdeňkovi ze Šternberka panství Inářského Volf Novohradský (po dlouhé době opět katolík), zjišťuje, že nejbližší katolický kněz je na Zelené Hoře nebo až ve Strakonících děkan Martin. Ani v Blatné katolického kněze nebylo. Konflikt českých stavů s císařem vyústil ve válečné střetnutí. Těžké škody způsobené pohybem vojsk na českém území se přímo dotkly našeho regionu. Na starodávné obchodní komunikaci spojující Příbram a Březnici s bavorským Norimberkem, uprostřed prostoru mezi Starým Smolivcem, Radošicemi, Dožicemi, Budislavicemi a Mladým Smolivcem přepadlo dne 7.10.1620 v časných ranních hodinách 20 000 stavovských vojáků vedených K. Anhaltem vojska císařská, vedená generálem Buquoyem o počtu 16 000. Napadený však včas dostal zprávu, že se blíží české vojsko, vyhlásil poplach a ráno velmi časně se dal na ústup směrem k Zelené Hoře, aby se spojil s vojsky svého spojence Maxmiliána Bavorského. Útočící české vojsko zastihlo už jen zadní oddíly císařských. V nelítostném střetnutí bylo na polích kolem návrší Stráž, na pastvišti dnes nesoucím jméno Vražda a na radošických lukách kolem potoka zabito asi dvě stě císařských vojáků. Tehdy stával při potoce rybník a mlýn. Vypráví se, že voda v rybníku byla červená od krve nešťastníků, kteří si zde ošetřovali svá zranění. Mlýnář jménem Koc, vyznáním kališník byl císařskými katolickými vojáky ubit a mlýn vypálen. Císařští ve snaze ztížit své pronásledování zapálili i přilehlý les, dosud nesoucí jméno Vypálený. Během svého spěšného ústupu potkali ještě u Dožic kališnického kněze vracejícího se z kostelíka Na Kamýku do farního kostela budislavského. V lese Štědrý ho zabili potupnou smrtí a celé Budislavice jako doupe kacířské rovněž vydali ohni. Mrtví vojáci byli pohřbeni na náhorní plošině poblíž návrší Stráž při cestě. Místo je označeno kamenným smířčím křížkem. Stavovští po bitvě protivníka nepronásledovali. Císařští následující den založili požár v Poříčí, které od té doby nazýváme přídomkem Spálené. Poté v Plzni pacifikovali Mansfelda, který za úplatek 100 000 tolarů zradil české stavy v jejichž žoldu sloužil. Rozhodující střetnutí na Bílé Hoře dne 8.11.1620 a jeho následky ovlivnili pak české dějiny na celá staletí.

První písemná zmínka je o něm z r.1414.

